

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/704/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5106201699
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5106201699.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstríka a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci navrhovateľov: v rade 1/ Ing. I. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. I. XXX, Y., v rade 2/ A. Q., nar. XX.XX.XXXX, G., I., P. I. XX/XX, obaja zastúpení JUDr. Michalom Krnáčom, advokátom so sídlom V. I. XXX/XX, G., proti odporcom: v rade 1/ X. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX, v rade 2/ B. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX, obaja zastúpení JUDr. Ing. Martinom Chlapíkom, advokátom so sídlom W. XX, G., v konaní o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie navrhovateľov proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 18C/11/2006-875 zo dňa 3. septembra 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovatelia v rade 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť odporcom v rade 1/, 2/ trovy odvolacieho konania v sume 673,30 eur a zaplatiť ich na účet JUDr. Ing. Martina Chlapíka, advokáta so sídlom W. XX, G., do 3 dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh zamietol, navrhovateľom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť odporcom a aj štátu trovy konania.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že spol. G.R.F. spol. s r.o. previedla predmetné nehnuteľnosti na P. W. a jeho manželku do ich bezpodielového spoluvlastníctva v čase, keď daná spoločnosť bola vlastníkom, a to aj napriek oznámeniu konateľovi spoločnosti, že NS SR zrušil rozhodnutie o príklepe, avšak prevod bol vykonaný pred doručením takého rozhodnutia, pričom daná spoločnosť nebola ani účastníkom konania na NS SR. Teda spol. G.R.F. previedla vlastnícke právo na P. W. a jeho manželku v čase, keď bola riadnym vlastníkom, P. W. a jeho manželka popreli akúkoľvek vedomosť o zrušení rozhodnutia o príklepe a následne vlastnícke právo previedli na odporcov, ktorí taktiež danú vedomosť popreli. Vykonaným dokazovaním boli síce zistené viaceré rozpory medzi odporcami a svedkami a mnohé skutočnosti, z ktorých možno iba hypoteticky predpokladať absenciu dobromyseľnosti, čo je však v takejto závažnej otázke v danom spore nedostatočné. Nie je možné vychádzať iba z hypotetických úvah, či predpokladov a nedostatok dobromyseľnosti nebol v konaní preukázaný. Spol. G.R.F. v rámci svojich práv previedla vlastnícke právo v čase, keď bola vlastníkom, a teda tento prevod a ďalšie prevody nie je možné ináč posúdiť, než ako platné prevody, a to s poukazom na rozhodnutie NS SR 4Cdo 274/2006, podľa ktorého dodatočné zrušenie nadobúdacieho titulu (príklepu) svedčiaceho v prospech vydražiteľa nemá za následok súčasne aj zánik vlastníckeho práva ďalších nadobúdateľov nehnuteľnosti, ktorí ju získali v dobrej viere. Na základe ust. § 142, § 150, § 151 a § 149 O.s.p. súd navrhovateľov zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť odporcom v rade 1/ a 2/ trovy konania vo výške 7.617,- eur titulom trov právneho zastúpenia a vo výške 99,50 eur titulom súdneho poplatku za odvolanie proti rozsudku, a to na účet právneho zástupcu odporcov v rade 1/ a 2/,

v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Takisto ich zaviazal nahradiť trovy štátu, ktoré predstavovali priznané svedočné svedkovi X. W. v sume 23,84 eur.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie v zákonom stanovenej lehote navrhovatelia. Pokiaľ prvostupňový súd zmenil svoje doterajšie právne závery, a to bez toho, aby vo veci vykonal ďalšie dokazovanie, pričom sa odvíjal od záverov odvolacieho súdu, ktoré však nikdy neboli vyslovené, jeho rozhodnutie má celkom jednoznačne charakter nedôvodne neočakávaného, a teda arbitrárneho rozhodnutia. Z dokazovania je zrejmé, že to bol vždy Q. W. a nie odporcovia, kto predmetné nehnuteľnosti užíval a správal sa k nim ako vlastník, ktorá skutočnosť vyplýva zo svedeckých výpovedí. Takisto je zrejmé, že bolo veľmi nepravdepodobné, aby bratia W. a ich matka (odporkyňa v tomto konaní) nevedeli o zrušení príklepu v daňovej exekúcii. Q. W. sa spoločne so svojimi bratmi a matkou cielene snažil zvrátiť negatívne dôsledky zrušenie príklepu v daňovej exekúcii. Hneď prvý prevod vlastníckeho práva zo strany spol. G.R.F, spol. s r.o. na V. a X. W. bol celkom jednoznačne vykonaný s cieľom zmať účinky príklepu. V odvolaní sa venovali aj údajnej nedôveryhodnosti svedkyne X.. S poukazom na relevantné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zhmuli aj svoju právnu kvalifikáciu. Mali za to, že rozsudok je celkom jednoznačne založený na nesprávnych právnych záveroch prvostupňového súdu a konanie je postihnuté vadou spočívajúcou v tom, že vydaním arbitrárneho rozsudku sa navrhovateľom de facto odňala možnosť konať pred súdom. Navrhli rozsudok zmeniť a ich návrhu vyhovieť.

Odporcovia vo svojom vyjadrení poukázali na to, že sa s rozhodnutím stotožňujú ako i s jeho odôvodnením hlavne od strany 9 a nasl.. Navrhli potvrdiť napadnutý rozsudok.

Vyjadrenie odporcov bolo zaslané aj prostredníctvom ich právneho zástupcu, kde poukázali na výslovne zavádzajúci a účelový odvolací dôvod, kedy navrhovatelia vytrhli z celého kontextu zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu vybratú časť a o túto opierajú svoje odvolanie. Prvostupňový súd nemal inú možnosť ako rešpektovať právne závery odvolacieho súdu a návrh navrhovateľov zamietnuť. Navrhli rozhodnutie potvrdiť.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal vec okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. rozhodnutie podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci v tejto časti, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany účastníkov neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Tak ako to napokon správne konštatuje i prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia v zmysle § 11 ods. 1, 2 zákona 427/1990 Zb. v znení neskorších právnych predpisov vlastníctvo k veciam vydraženým príklepom licitátora prechádza na vydražiteľa. Zrušením právoplatného rozhodnutia o udelení príklepu zaniká od začiatku jedna z podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom v daňovej exekúcii, tým zaniká (ak už vznikol) aj nadobúdaci titul a obnovuje sa pôvodný stav.

Pokiaľ však vydražiteľ nadobudnuté vlastnícke právo platne previedol na iné osoby, treba aj v oblasti správneho súdnictva pri posudzovaní účinkov súdu, ktorým bolo právoplatné rozhodnutie správcu dane o udelení príklepu, dať prednosť ústavnému princípu ochrany nadobudnutých práv. Rešpektujúc tento princíp nemôžu tretie osoby konajúce v dobrej viere stratiť nadobudnuté práva. Inak by bol totiž porušený i princíp právnej istoty a vlastníci by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo zjavne nezodpovedá chápaniu materiálneho právneho štátu.

Vychádzajúc z týchto skutočností potom prvostupňový súd postupoval správne, keď skúmal, či odporcovia nadobudli sporné nehnuteľnosti v dobrej viere. V tomto smere vykonal i dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Pri posudzovaní tejto otázky nie je možné vychádzať (tak ako to opätovne správne konštatuje prvostupňový súd) z hypotetických úvah založených na príbuzenských vzťahoch, ale skutočnosti svedčiace o nedobromyseľnom nadobudnutí vlastníctva musia byť jednoznačne preukázané. Navrhovatelia aj podľa názoru odvolacieho súdu v tomto prípade neunesli dôkazné bremeno a žiadnym z vykonaných dôkazov nepreukázali vedomosť odporcov o zrušení príklepu, a tým i spochybnenie vlastníckeho práva ich právnych predchodcov. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania neboli preukázané žiadne nové

skutočnosti, nemohol ani odvolací súd vyhodnotiť vykonané dokazovanie inak, ako ho vyhodnotil súd prvého stupňa.

V poradí druhé vyjadrenie odporcov odvolací súd navrhovateľom nedoručoval, lebo pri rozhodovaní z neho nevychádzal (jednalo sa prakticky o totožné vyjadrenie navrhujúce potvrdenie rozhodnutia).

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a priznal odporcom, ktorí mali v odvolacom konaní úspech, náhradu trov pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej pomoci 552,69 eur (vyjadrenie k odvolaniu) + 1 x 8,39 eur režijný paušál a DPH, čo spolu predstavovalo sumu 673,30 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.